

پرسون بررسی کرد؛

قتل بابک خرمدين؛ داستانی در ژانر وحشت

بابک خرمدين. نامی آشنا به واسطه شخصیتی ملی و تاثیرگذار در تاریخ ایران. حال بابک خرمدين کارگردان ایرانی هم نام شخصیت تاریخی، سلاخی شده است. آن هم نه به دست بیگانه بلکه با خونسری به دست والدینش.

به گزارش سایت خبری پرسون، شهرک اکباتان این روزها در شوک فرو رفته است. شوکی که به این راحتی نه فراموش می شود و نه جبران. مردی میانسال که تکه های جسدش در سطل آشغال های پایتخت پیدا شده است؛ و اگر هوشیاری یک پاکبان زحمتکش نبود شاید نام او و جسدش به واسطه گذشت زمان، همانند اجساد شوهر خواهرش (فرزاد) که پسر عمه اش هم بوده و آن دیگری، خواهرش (آرزو) همسر فرزاد، به فراموشی سپرده می شد. اما این چنین نشد و پیدا شدن جسدش توانست راز سر به مهر دو قتل دیگر را هم برای جامعه مان که حال وحشت زده است، نمایان کند.

قتل های خانوادگی بسیاری در جامعه ما اتفاق افتاده و حال به مدد شبکه های اجتماعی آلام هشدار این قتل ها نزدیک به هم به گوشمان می رسد. قتل هایی که نگرانی جامعه را از زیاد شدن آمار این دگرگشی بیشتر کرده است.

مردم آن چنان در بهت گرانی های روزمره و سستی و خانه نشینی بابت کرونا بوده اند که به ناگاه با شنیدن این خبر، به هر چیزی فکر می کردند غیر از آنکه احتمال قتل آنها به دست یک پدر و یک مادر را با گوش های خود بشنوند.

اکبر خرمدين (پدر بابک، قاتل) اولین جملات پس از دستگیری اش بسیار دردآور است. «اگر دستگیر نمی شدم دو فرزند دیگرم را هم می کشتم».

اما در هم قسمتی به ۱۷ سال مطالعه مداوم اشاره می کند و علاقه اش به اهل بیت را.

مریم کاظمی روانشناس در گفتگوبا «سایت خبری پرسون» می گوید: ما دو محیط بسیار تاثیر گذار داریم که همه ما در این دو محیط به بالندگی می رسیم. شرط این است که به موفقیت برسیم اما اگر نرسیدیم بحث متفاوتیست و باید ببینیم در این محیط ها چه اتفاقی در حال رخ دادن است و ما چقدر روی محیط تاثیر گذاشته و تاثیر گرفته ایم؟

«خانواده محیط کوچک و تاثیر گذاری می باشد. یک خانواده پر تلاش و با برنامه اگر بتواند فرزندش را تا ده سالگی به درستی هدایت می کند در بسیاری از مراحل زندگیش، کار راحتی در پیش خواهد داشت. یادمان باشد ما همانند دیگر حیوانات فقط غذا خوردن، راه رفتن و... به فرزندمان یاد نمی دهیم. بر عهده ما تربیت یک انسان گذاشته می شود که باید به درستی انجام شود. محیط دوم هم که جامعه است و همه در این محیط تربیت های متفاوتی به دلیل وجود متفاوتان خواهیم دید. به نظرم عامل خانواده آنقدر موثر است که حتی می تواند تا حد زیادی نقص های حتمی که در یک جامعه وجود دارد را بپوشاند».

کاظمی در ادامه اینگونه توضیح می دهد که، «حال نگاه کنید به خانواده بابک خرمدين. پدری که مستبدانه رفتار می کند. حتی همسر خود را لایق تربیت فرزندانش نمی داند. چنین مردی در خانه معلوم است چگونه رفتار می کند. او خود را همه کاره یک خانواده حتی در نحوه فکرکردن آنها می داند. مادری وجود دارد که لام تا کام وابسته به آن مرد است. آنقدر به او گفته شده ناتوان هستی خودش هم باور دارد. فقط مرد خانواده که همسرش است را می بیند و لاغیر. فرزندی وجود دارد که تا سن ۴۷ سالگی هنوز مجرد است و در کنار پدر و مادرش زندگی می کند».

«وقتی به چهره بابک خرمدين نگاه می کنم مرد میانسالی را میبینم که فقط قصد گذران زندگی دارد. حتی ظاهر ژولیده و خاک خورده ای به ما نشان می دهد که آرامش بخش نیست».

این روانشناس با اشاره به اینکه کدام خانواده طبیعی، فرزند خود را قربانی می کند؟ خاطر نشان می کند: اگر قصد کشتن دارید پس چرا به او خدمات می دادید و به اومی رسیدید. حداقل از قبل به فرزندانتان اعلام می کردید که دوست ندارید مزاحمتان شوند. پس این مولفه را هیچوقت نگفته و تربیتشان نکرده بودید.

کاظمی در ادامه بیان می کند که «یک خانواده، بر اساس نقش مقدسی که بر عهده دارد نمی تواند نسبت به فرزند و فرزندانش بی تفاوت باشد. ما حق نداریم فرزند خود را وابسته به خود کرده و یا او را به دلایل واهی طرد کنیم. به نظر شما این طبیعی است که تا این سن تنها زندگی کند؟ حتی مستقل هم نیست. و خانواده اش او را تر و خشک می کنند. این فرزند موقعیت اجتماعی دارد. شغل مناسب و به حدی نام و جایگاهی در محیط شغلی خود دارد ولی مستقل نیست».

این پرونده جای بحث و بررسی دقیق کارشناسی باید شود. فقط نباید به اقلیت بودن این نوع قتل ها نگاه کنیم. یک قتل آنچنان اثر مخربی در روح و روان جامعه می اندازد که می تواند وحشت زده و بی اعتمادشان سازد و در حوزه های متفاوتی، این ترس خودش را نشان دهد. باید جدی بگیریم و از حرف زدن در این مورد نهراسیم

وی به نقش قانون و بازدارندگی اش هم نگاهی انداخته و تصریح می کند «بعضی ها نقص قانونی را به میان می آورند. مطمئنا قانون در طول زمان کامل و کاملتر می شود. ولی قرار نیست هر اشتباهی را به گردن نقص قانونی بیندازیم. در آمریکا اکثر خانواده ها یک اسلحه شکاری یا جنگی در منزلشان دارند. با اینکه حمل و گرفتن مجوز اسلحه برایشان به راحتی آب خوردن است. ولی آیا همه اسلحه به روی هم می کشند؟ خیر. بله ازدیاد اسلحه و حمل آن با خود، حتما در زمان عصبانی بودن خطرانی به همراه دارد که عقل تحت الشعاع قرار گرفته و مصیبتی به همراه می آورد مانند ده ها اتفاق ناخوشایندی که اتفاق افتاد. اما اکثریت جامعه به روی هم اسلحه نمی کشند.»

کاظمی در پایان تاکید میکند که «پرونده خرمدیین کامل نیست و هنوز اطلاعات زیادی به رسانه ها داده نشده است. آنچه می گویم از تصاویر، صحبت ها و حرکات، نوع لباس پوشیدن، رفتار با همدیگر در تکه فیلم هایی است که از آنها به بیرون درز کرده است که مطمئنا این نوع کارشناسی همراه با نقص فراوانیست. ولی می توانیم با همین ها دایره فرضیاتمان را با تجارب گذشته خود در عین خاص دانستن این پرونده، انجام دهیم. تا به مرور نقاط کور این حادثه، روشن و اطلاعات مان کامل و کامل تر شود. این پرونده جای بحث و بررسی دقیق کارشناسی باید شود. فقط نباید به اقلیت بودن این نوع قتل ها نگاه کنیم. یک قتل آنچنان اثر مخربی در روح و روان جامعه می اندازد که می تواند وحشت زده و بی اعتمادشان سازد و در حوزه های متفاوتی، این ترس خودش را نشان دهد. باید جدی بگیریم و از حرف زدن در این مورد نهراسیم.»